

Kapadokya Araştırmaları

Editörler:

Ahmet UYSAL

Hasan İÇEN

Editörler: Dr. Öğr. Üyesi Ahmet UYSAL
Arş. Gör. Hasan İÇEN

KAPADOKYA ARAŞTIRMALARI

ISBN 978-605-69916-0-8

DOI 10.14527/9786056991608

Kitap içeriğinin tüm sorumluluğu yazarlarına aittir.

© 2019, PEGEM AKADEMİ

Bu kitabın basım, yayım ve satış hakları Pegem Akademi Yay. Eğt. Dan. Hizm. Tic. A.Ş.'ye aittir. Anılan kuruluşun izni alınmadan kitabın tümü ya da bölümleri, kapak tasarımı; mekanik, elektronik, fotokopi, manyetik kayıt ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz, dağıtılamaz. Bu kitap T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı bandrolü ile satılmaktadır. Okuyucularımızın bandrolü olmayan kitaplar hakkında yayınevimize bilgi vermesini ve bandrolsüz yayınları satın almamasını diliyoruz.

Pegem Akademi Yayıncılık, 1998 yılından bugüne uluslararası düzeyde düzenli faaliyet yürüten **uluslararası akademik bir yayınevidir**. Yayımladığı kitaplar; Yükseköğretim Kurulunca tanınan yükseköğretim kurumlarının kataloglarında yer almaktadır. Dünyadaki en büyük çevrimiçi kamu erişim kataloğu olan **WorldCat** ve ayrıca Türkiye'de kurulan **Turcademy.com** ve **Pegemindeks.net** tarafından yayınları taranmaktadır, indekslenmektedir. Aynı alanda farklı yazarlara ait 1000'in üzerinde yayını bulunmaktadır. Pegem Akademi Yayınları ile ilgili detaylı bilgilere <http://pegem.net> adresinden ulaşılabilir.

I. Baskı: Aralık 2019, Ankara

Yayın-Proje: Şehriban Türüldür
Dizgi-Grafik Tasarım: Müge Çetin
Kapak Tasarımı: Pegem Akademi

Baskı: Sonçağ Yayıncılık Matbaacılık Reklam San Tic. Ltd. Şti.
İstanbul Cad. İstanbul Çarşısı 48/48 İskitler - Ankara
(0312 341 36 67)

Yayıncı Sertifika No: 36306
Matbaa Sertifika No: 25931

İletişim

Karanfil 2 Sokak No: 45 Kızılay / ANKARA
Yayınevi: 0312 430 67 50 - 430 67 51
Dağıtım: 0312 434 54 24 - 434 54 08
Hazırlık Kursları: 0312 419 05 60
İnternet: www.pegem.net
E-ileti: pegem@pegem.net
WhatsApp Hattı: 0538 594 92 40

ÖN SÖZ

Klişeye düşmek pahasına da olsa, Kapadokya bir coğrafyacı için laboratuvar gibidir. Kapadokya, hem topoğrafik özellikleri hem de bu özelliklerin insan ile buluşmasıyla özgün bir kimlik kazanmıştır. Bu kitabın amaçlarından birisi, işte bu özgün yeri “mekansal perspektif” ile ele alan bilim insanlarını buluşturmak. Bir diğer amacı ise, bu buluşmadan köklü bir “yaklaşım geleneği” çıkarmaktır. Daha sonraki çalışmalar için ilk adım olarak kabul edilen bu kitabın benimsediği ilkeler ise şunlardır. Birincisi, çalışmaların hepsi Kapadokya Bölgesi hakkındadır. İkincisi, doğa ve beşeri bilimler arasında köprü görevi gören coğrafyanın kimliğine uygun bir şekilde kitapta hem fiziki coğrafya hem de beşeri coğrafya sınırları içinde değerlendirilebilecek yazıların olmasıdır. Bütün yazılar bu perspektif içinde değerlendirilebilir. Son amaç ise, bölge meselelerini ele almak ve bu meseleler hakkında yine fikir yürütüp sorunlara çözüm önerisi sunmaktır.

Ali Meydan'ın “Nevşehir’de Kurakçıl Peyzaj İhtiyacı” başlıklı yazısı mekan planlanırken genel olarak ihmal edilen bir durumun altını çizmektedir. Ülkemizde peyzajın belli imgelere indirgenmesini eleştiren bu yazı mekân planlanırken o bölgenin özelliklerinin göz önüne alınması gerektiğini vurgular. Ahmet Uysal'ın “Gündelik Hayat İçinde Mekân, Temsil ve Pratik: Nevşehir’de Üniversite Çevresinde Kafeler” çalışması üniversite çevresindeki gündelik hayatın mekanlarını anlama çabasıdır. Bu yazının bir diğer özelliği ise mekân ve temsil çerçevesindeki tartışmaların izini sürme çabasıdır. Şüphesiz Kapadokya Bölgesi denince ilk akla gelen şeylerden birisi peribacalarıdır. Üstelik peribacaları artık bölgeye kimliğini kazandırmış en önemli imgelerden birisidir. Coğrafya disiplini içinde oluşum süreci hem jeomorfolojik hem pedogojik açıdan çok dikkat çeken bu topografik şekli Ali İmamoğlu “Peribacaları” adlı yazısında ele almıştır. Kapadokya Bölgesi denilince ilk akla gelen şehir olan Nevşehir’in nüfusu hem turizm faaliyetlerinin yoğunlaşması hem de şehre üniversitenin kurulması ile değişim göstermektedir. Hasan İçen’in “Nevşehir Nüfusunun Genel Özellikleri ve Tarihsel Gelişimi” başlıklı yazısı Nevşehir’deki nüfus değişimini ele alması bakımından önemlidir. İlk yazıdaki peyzaj kavramıyla bütünlük göstermesi bakımından Şenay Güngör ve Fatih Adıgüzel’in “Kentsel Yeşil Alanlar İçin Mekansal Yeterlilik ve Ulaşılabilirlik Analizi: Nevşehir Örneği” altı çizilmelidir. Kentteki yeşil alanların ulaşılabilirlik kavramı ile ele alınması ayrıca uygulamalı coğrafya bağlamında da değerlendirilebilir. Yukarıda ifade edildiği gibi Kapadokya fiziki coğrafya ve beşeri coğrafya özelliklerinin buluşmasına örnek gösterilebilecek güzel yerlerden birisidir. Ahmet Uysal ve Hasan İçen’in “Etkileşimden Birlikteliği: Kapadokya’da İnsan-Çevre İlişkisi” yazı bu bağlamda değerlendirilebilir. Bu yazı geçmişten günümüze coğrafyada insan-çevre ilişkisini ele alan farklı yaklaşımlar göz önüne alındığı için “coğrafi düşünce”ye dair tartışmalar bakımından da önemlidir.

Bütün bu yazılar belli bir çerçeve içinde bölgeye bakışı hedefler. Tekrar vurgulamak gerekirse; bu bakış ya da yaklaşım mekansal perspektiflidir. Kapadokya Bölgesindeki doğal ve beşeri meseleleri ele alırken günümüz coğrafi düşünce tartışmalarını da hesaba katan ilk adımdır. Daha sonraki çalışmalarda diğer disiplinlere açılmak hedeflense de Mevlana'nın pergel metaforundaki gibi pergelin merkez ayağı her zaman "mekan" kavramında olacaktır. Bu vesile ile bu kitapta emeği geçen herkese teşekkür ederiz.

Dr. Öğr. Üyesi Ahmet Uysal
Nevşehir, 2019

BÖLÜMLER VE YAZARLARI

Editörler: Dr. Öğr. Üyesi Ahmet Uysal
Arş. Gör. Hasan İÇEN

1. Bölüm: Nevşehir’de Kurakçıl Peyzaj İhtiyacı

Prof. Dr. Ali MEYDAN, Nevşehir Hacı Bektaş Üniversitesi

2. Bölüm: Gündelik Hayat İçinde Mekân, Temsil ve Pratik: Nevşehir’de Üniversite Çevresindeki Kafeler

Dr. Öğr. Üyesi Ahmet UYSAL, Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi

3. Bölüm: Peribacaları

Dr. Öğr. Üyesi Ali İMAMOĞLU, Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi

4. Bölüm: Nevşehir Nüfusunun Genel Özellikleri ve Tarihsel Gelişimi

Arş. Gör. Hasan İÇEN, Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi

Prof. Dr. Abdulkadir UZUNÖZ, Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi

5. Bölüm: Kentsel Yeşil Alanlar İçin Mekânsal Yeterlilik ve Ulaşılabilirlik Analizi: Nevşehir Örneği

Doç. Dr. Şenay Güngör, Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi

Öğr. Gör. Fatih Adıgüzel, Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi

6. Bölüm: “Etkileşimden Birlikteliğe”: Kapadokya’da İnsan-Çevre İlişkisi

Dr. Öğr. Üyesi Ahmet UYSAL, Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi

Arş. Gör. Hasan İÇEN, Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi

İÇİNDEKİLER

Ön Söz.....	iii
Bölümler ve Yazarları.....	v

1. BÖLÜM

NEVŞEHİR'DE KURAKÇIL PEYZAJ İHTİYACI

Giriş.....	1
Doğal Ortam Özellikleri Açısından Nevşehir	3
Kurakçıl Peyzaj İhtiyacı	16
Sonuç.....	19
Kaynakça.....	22

2. BÖLÜM

GÜNDELİK HAYAT İÇİNDE MEKÂN, TEMSİL VE PRATİK: NEVŞEHİR'DE ÜNİVERSİTE ÇEVRESİNDEKİ KAFELER

Kahvelerden Kafelere Değişen Dünya ve Kafelere Coğrafi Bir Bakışın Kavramsal Çerçevesi.....	26
Yeni Kurulan Bir Üniversite Çevresindeki Kafelerde Gündelik Hayat.....	29
Üniversite Çevresindeki Kafelerin Özellikleri ve Mekânsal Dağılımı.....	30
Nevşehir'de Üniversite Çevresindeki Kafelerde Temsil ve Pratik	33
Sonuç.....	42
Kaynakça.....	43

3. BÖLÜM

PERİBACALARI

Peribacası.....	45
Peribacalarının Coğrafi Dağılışı.....	48
Türkiye'de Peribacalarının Görüldüğü Sahalar	48
Dünyada Peribacalarının Görüldüğü Sahalar	50
Peribacası Oluşumlarının Coğrafi Faktörlerle İlişkisi.....	51
Peribacası Oluşumunda Litolojinin Önemi.....	51
Tabakaların Aşınımına Duyarlılığı.....	52
İklim Etkisi.....	52
Yağışların Önemi.....	53
Rüzgar Etkisi.....	54
Peribacası Oluşumunda Eğim Derecesinin Önemi	54
Farklı Peribacası Oluşumlarının Fiziki Ortam Şartları	55

Kaya Düşmesi Sonucu Oluşan Peribacaları	55
Tabakalı Yapılar Üzerinde Gelişen Peribacaları	60
Volkan Blokları ve Lav Akıntıları ile Oluşan Peribacaları.....	64
Sonuç.....	66
Kaynakça.....	67

4. BÖLÜM

NEVŞEHİR NÜFUSUNUN GENEL ÖZELLİKLERİ VE TARİHSEL GELİŞİMİ

Bölge Tarihi ve Yerleşim	72
18. ve 20. Yüzyıl Arasında Nevşehir Nüfusuna Bakış.....	73
2000’li Yıllar İtibariyle Türkiye ve Nevşehir Nüfusu.....	74
Sonuç.....	83
Kaynakça.....	85

5. BÖLÜM

KENTSEL YEŞİL ALANLAR İÇİN MEKÂNSAL YETERLİLİK VE ULAŞABİLİRLİK ANALİZİ: NEVŞEHİR ÖRNEĞİ

Giriş	87
Çalışma Alanı ve Sınırları.....	89
Materyal ve Metot.....	90
Bulgular	90
Nüfusun Dağılışı ve Yoğunluğu.....	90
Yeşil Alanlar	92
Mahallelerin Yeşil Alan Envanteri	96
Mehmet Akif Ersoy Mahallesi	96
Fatih Sultan Mehmet Mahallesi.....	97
Raşitbey Mahallesi.....	98
Kapucubaşı Mahallesi	98
Camicedit Mahallesi	98
Sümer Mahallesi	98
Karasoku Mahallesi	99
Yeni Mahallesi.....	99
350 Evler Mahallesi	99
İbrahim Paşa Mahallesi	99
Herikli Mahallesi	99

Esentepe Mahallesi.....	100
Kıratlıoğlu Mahallesi.....	100
20 Temmuz Mahallesi.....	100
Emek Mahallesi.....	100
Bahçelievler Mahallesi.....	101
Güzelyurt Mahallesi.....	101
Cevherdudayev Mahallesi.....	101
15 Temmuz Mahallesi.....	102
2000 Evler Mahallesi.....	102
Hacırüştü Mahallesi.....	102
Bekdik Mahallesi.....	103
Sonuç.....	103
Kaynakça.....	104

6. BÖLÜM

“ETKİLEŞİMDEN BİRLİKTELİĞE”: KAPADOKYA’DA İNSAN-ÇEVRE İLİŞKİSİ

İnsan-Çevre Etkileşimi ve Melez Mekânlar	108
Kapadokya’da İnsan-Çevre Etkileşiminin Yansıması Coğrafi Görünümler/Kültürel Peyzajlar	112
Kapadokya’da İnsan-Çevre Birlikteliğinin Oluşturduğu Hibrid Coğrafyalar.....	130
Kapadokya Doğasının Düzen(sizliğı)i.....	131
Kapadokya’da Yürüyüş: Duygu ve Duygulanım.....	134
İki Dünya: Seyir Terasından Vadiye ve Vadiden Seyir Terasına Bakmak.....	136
Kaynakça.....	140

1. BÖLÜM

NEVŞEHİR'DE KURAKÇIL PEYZAJ İHTİYACI

Prof. Dr. Ali MEYDAN
Nevşehir Hacı Bektaş Üniversitesi

“Saçma ey göz eşkten gönlümdeki odlare su
Kim bu denlü dutuşan odlara kılmaz çâre su”

Fuzuli

Giriş

Büyük divan şairi Fuzuli'nin su kasidesi, divan edebiyatındaki en önemli kasidelerden birisidir. Fuzuli'nin bir naatı olan su kasidesinin sadece bu beyitinde bile mübalağa, mecaz, tezat, istiare, teşbih, hüsn-i ta'lil, nida gibi bu kadar sanatı bir arada kullanabilmesi, şairin büyüklüğünün yanısıra benzetilenin büyüklüğünü ve suyun güzelliği ve değerini de ortaya koyar niteliktedir. Bu değer ki, yeryüzüne yaşam vermiş, gene Cumhuriyet dönemi şairlerinden Necip Fazıl'ın,

Kainatta ne varsa suda yaşadı önce;

Üstümüzden su geçer doğunca ve ölünce

dizelerinde olduğu gibi, dünyada yaşamın olmazsa olmazının su olduğunu bir kere daha gözler önüne sermiştir. Güneş sisteminde üzerindeki su kaynaklarıyla benzersiz olan dünyada canlı yaşama kaynaklık eden hususların en önemlisi de suyun varlığıdır.

Yeryüzünün büyük kısmı sularla kaplı olsa da yaklaşık %97,5'i deniz ve okyanuslarda iken, %1,5'i buzullarda tutulmaktadır. Geriye kalan %1'lik kısım ise akar-sular, göller, yeraltı suları gibi tatlı su kaynaklarını oluşturmaktadır. Bu kadarlık bir su bile bir yandan su döngüsünü sağlarken, bir yandan da yeryüzündeki canlı yaşama kaynaklık etmekte, insan başta olmak üzere bütün kara canlılarına hayat kaynağı olmaktadır.

Dünyada yaşanan su döngüsü dünyanın her yerinde eşit şekilde gerçekleşse herhangi bir yerde su kıtlığı çekilmeyeceğini ya da başka bir yerde sellerin, taşkınların gerçekleşmeyeceğini ön görmek mümkün gibi gözükmesine rağmen, durum son derece karmaşık ve anlaşılması zordur. Bazı yerler ihtiyacın oldukça üstünde yağış alırken, bazı yerler yıllarca yağış alamayabilmektedir. Aynı durum Türkiye için de geçerlidir ki, en az yağış alan yer ile en çok yağış alan yer arasındaki yıllık

yağış farkı inanılmaz boyutlardadır. Mesela Tuz Gölü çevresi yıllık yaklaşık 250 mm yağış ortalamasıyla neredeyse çöl iklimi özelliği göstermesine rağmen, Rize çevresi yaklaşık 2200 mm yağış ortalamasıyla nerdeyse tropikal özellikler göstermektedir. Bir de yıllar arasındaki yağış oynaklığı hesaba katılırsa, Türkiye’de yağış ve su varlığı dağılımının adım başı farklı özellikler gösterdiği ortaya çıkmaktadır.

Her adımda topografyası, yağış özellikleri, jeolojik ve jeomorfolojik özelliklerle değişen bir ülkede akla gelebilecek her alanda planlama yapmanın zorluğu ortaya çıkmaktadır. Bu zorluğun derecesi su kaynaklarının planlanması, suyun verimli kullanılması söz konusu olduğunda daha da artmaktadır. Güneyindeki ülkelere göre su kaynakları bakımından zengin sayılabilecek bir durumda olan Türkiye’nin, dünya genelinde kişi başına düşen yıllık su tüketimi açısından değerlendirildiğinde son derece kısıtlı imkânlarla sahip olduğu görülebilir. Gelecek ile ilgili ön görüşlerde de en çok su sıkıntısı çekecek ülkelerin başında Türkiye gelmektedir.

Su kaynaklarının artan nüfusun ihtiyacını karşılayamamasının yanı sıra bir diğer problem de kaynakların doğal özelliğini yitirmesidir. Türkiye’nin doğusu ile güneyi ve kuzeyindeki dağlık kesimler hariç tutulursa akarsulara, göllere ve yeraltı sularına doğal demek artık pek mümkün gözükmemektedir. Sanayileşme, kentsel atıklar, tarımsal ilaçlamalar gibi pek çok etmen doğal kaynakların geriye döndürülemez bir şekilde kirlenmesine sebep olmaktadır. Suyun etkili ve verimli kullanılması yanı sıra kaynakların doğallığının korunması da önemli görülmektedir.

Gelecek ile ilgili yapılacak planlama da mutlaka havza bazlı olmalı ve en başta havzalar arası su taşımanın önüne geçilmeli bir yandan da tarımda, sanayide ve içme-kullanmada kullanılan suyun efektif kullanımına önem verilmelidir. Kabaca yapılan hesaplamalar Türkiye’de suyun yaklaşık %75’i tarımda kullanılırken, %15’i içme-kullanma olarak, %10’u ise sanayi de kullanılmaktadır. Bu durumun önümüzdeki yıllarda yüzdelik dilimlerde değişmeler yaşansa bile benzerliklerin devam edeceği ortadadır.

Türkiye’de son yıllarda su üzerindeki baskı hızlı bir şekilde artmaktadır. Şöyle ki, kişi başına yılda 10000 m³’den fazla su düşen ülkeler su zengini sayılmaktadır. Ülkemizde bu miktar yaklaşık 1500 m³’dür. Bu değerlere bakıldığında ülkemiz şimdilik kendi kendine yeten bir ülke konumundadır. Ancak suyun dağılımındaki bölgesel farklılıklar kişi başına düşen su miktarını da değiştirmektedir. Plansız kentleşmenin ve göçlerin yoğun olduğu bölgelerde kişi başına düşen su miktarı azalmaktadır. Bu tip ciddi sıkıntıların önüne geçmek için entegre su politikalarının üretilerek ülke ölçeğinde ele alınması gerekmektedir. Bu politikalar, kentsel, sanayi, tarım, ormancılık, ulaşım ve eğitim gibi birçok alanı doğrudan ilgilendirmektedir (Yazgan, Özyavuz ve Çorbacı, 2017).

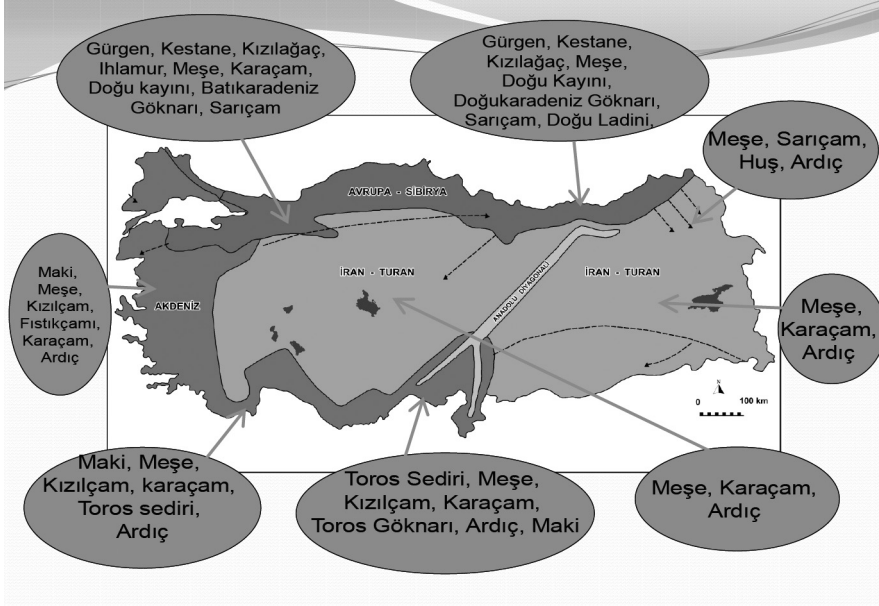
Doğal Ortam Özellikleri Açısından Nevşehir

Anadolu bulunduğu enlem, yeryüzü şekilleri, dağ sıralarının uzanışı, yükselti basamakları, geçirdiği buzul ve buzul arası dönemlerin yanı sıra yaklaşık on bin yıldır da insan yerleşmesine mekan oluşturmaları ve buna benzer pek çok sebebin etkisiyle sahip olduğu doğal kaynakların genel anlamda milyon yıllar, özelde de binyıllar hatta yüzyıllar içerisinde büyük değişikliklere maruz kaldığı bir doğal ortam özelliğine sahiptir.

Anadolu, yaklaşık 3000 yıldır, çoğunluğu kuzey doğudan olmak üzere, en azından 70 büyük insan göçünün ve yüzlerce küçük göçün baskısı altında tam anlamıyla talan ve tahrip edilmiştir. Gelen toplumlar, çoğunluk, bir baskının sonucunda geldiklerinden ve yeterince bilgi toplumuna dönüşmediklerinden, en önemlisi yerleşik düzene geçmenin kural ve bilincine ulaşmadıklarından, doğal kaynakları sonuna kadar, ayakta kalabilmeleri ve çıkarları için tahrip etmeye başlamışlardır. Eldeki fosil ve biyolojik kayıtlar Anadolu’nun 2000-3000 yıl önce bir doğa cenneti olduğunu, büyük bir kısmının ormanlarla ve zengin otlaklarla örtülü olduğunu göstermektedir (Demirsoy, 2016, 2).

Üç farklı fitocoğrafya bölgesinin kesişiminde yer alan Türkiye’de İç, Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgeleri İran-Turan Fitocoğrafya bölgesine ait bitkilerle temsil edilmektedir (Harita 1). Saya ve Güney’e (2014) göre İç Anadolu Bölgesi, Suriye Çölündeki bitkilerin çoğunu, Kuzey Irak, İran, Afganistan, Pakistan’daki bitkilerin önemli bir kısmını, Aral-Hazar çöllerinin (Turan Bölgesi) ve Batı Tien-şan bölgesinin kimi bitkilerini kapsamaktadır. Ayrıca, İran-Turan ve Sahra-Arabistan fitocoğrafya bölgeleri arasında uzanan Kuzey Afrika Platolarının bitkilerini de içermektedir (Saya ve Güney, 2014).

Türkiye biyolojik çeşitliliğinin ve endemizmin büyük çoğunluğu İran-Turan Fitocoğrafya bölgesinde yer almaktadır. Bu bölgenin yaygın ağaç türlerinin başında tüylü meşe olmak üzere, diğer meşe türleri ile birlikte karaçam, karamuk, boylu ardıç, katran ardıcı gibi ağaç türleri ile otsu bitkiler gelmektedir.

Harita 1: Türkiye'nin fitocoğrafya bölgeleri ve orman ekosistemlerinin yersel dağılımına göre ağaç türü bileşimleri (Çağlar, 2012'den)

İç Anadolu'da geniş alanlarda farklı alt türleriyle orman, kalıntı orman, anıt ağaç, tek tek kalıntı ağaç şeklinde görülen, ağaçlandırma denilince ilk akla gelen ağaçlardan birisi olan ancak uyum yeteneği sınırlı bir ağaç türü olan karaçam, bir zamanlar İç Anadolu'da çok geniş alanlara yayılmış olduğu gerek polen analizleri, gerek arkeolojik bulgularla ortaya konulan, Yozgat çamlığı gibi korunan alanlardaki varlığı da bu durumun kanıtıdır (Çağlar, 2010). Hitit egemenliği yıllarında Kızılırmak yayı içindeki dağlardan Hodul, Erdaş, Oylu gibi dağların ormanlarla kaplı olduğu ve buralarda aslan, geyik gibi yabanıl hayvanların yaşadığı bilinmektedir. İç Anadolu'da eski büyük çam ormanlarının kalıntısı başlıca iki yerde, Yozgat Çamlığı ve Bala Beynam ormanı olarak karşımıza çıkmaktadır.

Meşeler yıllık ortalama sıcaklığın 18-6 °C arasında, yıllık ortalama yağışın 400 mm'nin üzerinde olduğu yerlerde yetişir (Atalay, Efe, 2015). Nevşehir açısından tüylü meşe (*Quercus pubescens*) önemlidir. Akdeniz ve Doğu Anadolu bölgeleri ile Doğu ve Batı Karadeniz bölümleri dışında tüm bölgelerimizde görülür. Karadeniz ikliminin etkili olduğu yerlerde kayın ve kestane gibi geniş yapraklı, İç Anadolu'da ladin (*Cistus laurifolius*), yabani elma, badem gibi çalılarla birlikte bulunur. Kalın topraklı ve kuzey bakılı alanlarda görülen tüylü meşeler, İran-Turan elemanı olarak ele alınır. Nevşehir'de mazi meşesi, palamut meşesi, saplı meşe,

tüylü meşe yaygın olmakla birlikte; Oylu dağı, Aşıklı dağı ve Cevizlioğlu’da meşelikler bulunmaktadır.

Orta ve Güneydoğu Anadolu’da 1000 m.nin üzerine kadar yükselen sahalarda kışları nispeten soğuk ve yazları sıcak ve kurak geçen karasal iklim hüküm sürmektedir. Buralarda vejetasyon dönemini birkaç aylık sürede tamamlayan ve çoğunluğunu tek yıllıkların oluşturduğu otsu türler ile yumrulu ve soğanlı bitkiler yaygındır. Buralarda ot topluluklarının yetişmesi, ağaçların yetişmesini engelleyecek kadar az yağış düşmesinden kaynaklanmaktadır (Atalay, 1997). İç Anadolu yarı kurak mezotermal ikliminin hakim olduğu Nevşehir’e ait yıllık yağış ve sıcaklık değerleri aşağıda verilmiştir.

Nevşehir’in iklim özellikleri başta olmak üzere, İran-Turan biyocoğrafya bölgesinde yer alması, jeolojik ve jeomorfolojik özellikler, volkanik aktiviteler sonucu lav örtüsüyle kaplanan arazinin akarsularla derince yarılmasıyla oluşan vadiler, Kızılırmak’ın ve kollarının oluşturduğu mikroklima özellikleri gibi hususlar Nevşehir’de özgün bir doğal ortam özelliği oluşmasında etkili olmuştur.

Nevşehir’in iklim verileri ele alındığında orman örtüsünün yetişmesi için uygun şartların olmadığı ancak Hodul dağı, Erdaş dağı gibi yüksek yerlerin iklim verilerine ulaşmak için aletli gözlemlerin yapılmadığından dolayı bir genellemenin yapıldığı ve bu bölgelerdeki orman örtüsünün doğal şartların sonucu mu yoksa antropojen etkiyle mi ortadan kalktığı tartışmalıdır ancak hakim görüş antropojen etkinin ağır bastığı yönündedir.